

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689606368/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

kere. Og jeg tilføjede hurtigt i en anden Tone: »Jeg er Spotter. Men hvor jeg med Magt tvinges til Ærbødighed, der yder jeg min Hyldest som her til Dig».

Han svarede formlidet: »I Franskmænd«, – thi for en saadan tog han mig – »have kun tvende Sprog: enten Spot eller Smiger. Men hvis Du kommer hid fra Vesterled, da har Du vel Aarsag til at være Spotter; thi de Guddomme, som I dyrke der, ere kun Spot værd. De ere tomme Ord, bedrageriske Billeder og leflende Drømme».

»Jeg kommer hid fra det Illusionernes Hav, som spænder sig ved Verdens Grænser, og som nogle kalde for den almægtige Gud. Jeg har udforsket det, og jeg beder Dig nu: vis mig den Illusion, I tro paa her, for at jeg ogsaa kan udforske den».

Hans Ord vare: »Den Gang, da jeg forlod mit jordiske Legeme, søgte jeg imod de Mystier, som jeg ej troede paa, men ærede. Jeg vandrede den samme Vej, som Du, og som Dig greb Lede mig ved dette skændige Bedrag, der har bedaaret saa mange fromme Mænd. Da søgte jeg hid, og her i den hellige Profets Domæne fandt jeg det fæste Punkt for min Tanke og Tro».

»Ake, sagde jeg, »fordølg mig dog ikke din Lære og din Tro. Jeg sætter mig her ved din Side med Udsigt over Profetens hellige Stad, og mens jeg fryder mit Øje ved Synet af dens Pragt, bærer jeg dine Ord som Tekst dertil; og de Ord, som, sagte af en anden, kun vilde røre mit Øre, de ville gaa til mit Hjerte, naar de komme fra din Munde».

Hvad jeg ventede mig var en sammenhængende Udvikling, en Præken, et Foredrag eller lignende. Men jeg skuffedes – og dog til min Berigelse.

Han sad hensunken i Selvfordybelse og stirrede for sig ud paa det samme Punkt, og i denne Stilling, som talte han ikke til mig, men til sig selv, udbrast hans Stemme i Sætninger og Ord, Brudstykker uden jævn Forbindelse, i Gentagelser og Udraab, saaledes som jeg tænker, Elias har siddet og mumlet i Karmels Grotte:

»Allah er een. Der gives ingen Allah uden Allah. Vi have ingen Dogner. Vi lære kun, at Allah er. Vor Gud er een og ikke tre, der kaldes een. Vi æde og drikke ikke Gud. Rummet og Tiden ere Klædninger, han har vævet. Stjernerne ere Gnister af hans Øjne. Vi vide ikke, om han er legemlig. Vi vide intet. Vi vide kun, han er.